

Františkovo slovo

č.211

Papež František o „ženském tajemství církve“

Kardinál Duka: Zdravá přirozená rodina je nejlepší ochranou dětí

Papež: Prikázání lásky k nepřátelům vytvořilo novou kulturu

Papež k delegaci řecké pravoslavné církve: Nesetrvávat v zajetí rozdílů

Papež: Osvícenecký mýtus pokroku upadá, je třeba nové etické aliance pro lidský život

Papež: Svou konverzí spolupracujeme na vykoupení celého tvorstva

Papež: Modlitba zahání každou obavu

U Boha je smilování, ale i hněv

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež František o „ženském tajemství církve“

Vatikán. Na závěr druhého dne zasedání na téma ochrany nezletilých si papež František vzal slovo. Reagoval na přednášku doktorky Lindy Ghisony, podsekretářky sekce pro laiky vatikánského Úřadu pro laiky, rodinu a život, a na její odpověď na jednu z otázek z pléna:

„Když jsem poslouchal doktorku Ghisoni, slyšel jsem Církev, jak mluví sama o sobě. Totiž my všichni jsme mluvili o církvi, ve všech příspěvcích. Avšak tentokrát to byla Církev sama, kdo promluvil. Není to pouze otázka stylu, nýbrž ženský génius, který se odráží v církvi, která je ženou.

Když pozveme ženu, aby tady promluvila, neznamena to, že vstupujeme do modalitu církevního feminismu, protože každý feminismus nakonec končí v mačismu v sukních. Nikoli. Když pozveme ženu, aby promluvila o zraněních církve, je to pozvání Církve, aby promluvila sama o sobě, o zraněních, které má. A to je myslím krok, který musíme s velkým důrazem učinit. Žena je obrazem Církve, která je ženou, snoubenkou a matkou. Bez tohoto stylu budeme mluvit o Božím lidu, ovšem jako o organizaci, možná odborové, ale nikoli jako o rodině zrozené z matky Církve.

Logika úvah doktorky Ghisony byla logikou matky a vyústila ve vyprávění toho, co se děje, když žena přivede na svět dítě. Je to ženské tajemství Církve, která je snoubenkou a matkou. Nejde o to dát ženě více funkcí v církvi - jistě, je to dobré, ale tak se problém neřeší - jde o to, abychom zahrnuli do našeho myšlení ženu jako obraz církve. A promýšlet také církev v kategoriích ženy. Děkuji za vaše svědectví.“

Tolik papež v páteční improvizované promluvě na setkání s předsedy biskupských konferencí.

Kardinál Duka: Zdravá přirozená rodina je nejlepší ochranou dětí

Vatikán. „Sexuální revoluce požírá svoje děti“ – tak lze shrnout situaci sexuálních deliktů – říká v rozhovoru pro Vatikánský rozhlas předseda ČBK, kardinál Dominik Duka OP, který se ve Vatikánu účastní setkání o ochraně nezletilých. Přiblížil také, v jakém stadiu je nyní beatifikační proces kardinála Josefa Berana.

Co může přinést vatikánské setkání předsedů biskupských konferencí s Petrovým nástupcem do tématu tak nad slunce jasného, že totiž děti je třeba chránit a opatrovat?

„Myslím a přiznám se, že řada z nás, když jsme sem přijeli, byla trochu v rozpacích, protože už máme směrnice vypracované ve spolupráci s naší policií, justicí apod. Ukázalo se však, že pro vedení církve je to skutečně zapotřebí, a to z jednoho důvodu. Situace této problematiky je totiž velmi diferencovaná vzhledem k jednotlivým světadílům a právním systémům, které je třeba respektovat stejně jako do určité míry také některé tradiční postoje, které má daná společnost k problémům rodiny, sexuality apod. A nemůže se v těchto případech postupovat v České republice stejným způsobem jako např. v Číně, Vietnamu nebo např. v Saúdské Arábii, pokud by tam byla takováto kauza.

Je myslím důležité, že se zde ukázal také určitý vliv OSN a Výboru OSN na ochranu dětí, podle něhož je ve světě zneužíváno 85 milionů dětí, a to nikoli během 50-70 let, ale za posledních několik let podle jejich statistik. Považuji za velmi dobrý příspěvek arcibiskupa Ševčuka z Kyjeva, který poukázal na fakt, že k tomu dochází hlavně v místech, kde jsou vedeny války a probíhají boje, a potom tam, kde je migrace a migrační tábory.

Také se nám zde ukazuje, že jedním z míst velmi nebezpečných je rodina, protože 60-70% případů zneužívání je v rodině. Často k tomu dochází v rodině, kde po dvou třech, rozvedech

chybí biologický otec; je tam různost partnerů a chybí pak ona biologická ochrana, která je mezi biologickým otcem a dítětem, především dcerou.

Potom jsou to místa, kde se děti nebo mladiství shromažďují, tedy kulturní, tělovýchovné, sportovní a branné spolky, protože lidé, kteří mají tyto sklony, přicházejí do těchto pracovišť. Ve spolupráci se dvěma advokáty jsem zpracovával tuto situaci i po statistické stránce, za účasti několika ministerstev a jejich platných statistik, které však vzhledem k velmi nepatrnému počtu případů v církvi, jejich počet ani neuvádějí. U nás se za 30 let svobody vyskytlo deset případů, které skončily odsouzením pachatele. Nahlásili jsme jich do Vatikánu jedenáct, ale pak jsem musel udělat opravu, protože, jak víme, došlo na Jesenicku k osvobození jednoho kněze. Ze setkání s policií ČR a s příslušnými úřady víme, jak tvrdí, že se vyskytuje velký počet falešných udání, ke kterým dochází především při rozvodových řízeních, kde matka chce získat dítě. Můžeme říci, že muži v těchto deliktech vedou a že mezi oběťmi převažují dívky mezi 12-14 lety, přibližně je to 60% případů.

Na vatikánském setkání se neprojednávaly jednotlivé případy, ale pouze obecná situace, kde je třeba si uvědomit, což myslím nebylo úplně doceněno, že církve musí povzbudit rodinu. Patřím do staré generace, pamatuji se, že to byli rodiče, kteří mi řekli: »kdyby přišel nějaký pán a nabízel ti bonbóny, okamžitě se ztrat mezi lidi a vrať se domů«... Rodina by tedy měla být nejen místem, kde k takovému případu nedochází, protože opravdu fungující, zdravá přirozená rodina děti chrání – křesťanská rodina má ještě navíc svátostnou pomoc - ale rodina by měla děti také vychovávat k určité přímosti a statečnosti, tedy nejenom že dokážou odmítnout, ale že se dokážou také svěřit rodičům či někomu, komu důvěřují, aby k takovým případům nemohlo dojít.

Víme ovšem, což je také otázka, která se musí řešit, že máme země, kde biologické dospívání je už možností ke sňatku. Tam je tedy situace opravdu trochu komplikovanější.

Rovněž tak se několikrát ozval požadavek a prosba, aby také zaznělo slovo na obranu nevinných kněží, protože i v době největšího nárůstu, kterým byla sexuální revoluce, jež přišla ze Spojených států do západní Evropy, a vezmou-li se do úvahy statistické údaje, tvořil počet zneužití 0,5 %. Samozřejmě, že každý případ je otřesný. Je to otřesné pro nás, ale také pro dotyčné dítě nebo nezletilého.

Víme však také, že určité skupiny zneužívají tohoto proniknutí sexuální revoluce a určité uvolněnosti do řad kléru ke skandalizaci církve a skandalizaci kléru. A my biskupové si především musíme uvědomit, že bez kněží a bez fungujících rodin nezmůžeme nic. V tomto smyslu tedy považuji toto setkání za velmi užitečné, i když se třeba ne všichni shodneme na všem, co zde bylo předneseno, protože vycházíme z různých prostředí, zemí i různých pohledů na některé věci. A někdy se i do našeho myšlení dostávají myšlenky, které bychom našli například v preambuli Istanbulské úmluvy, to znamená feminismus a vztah muže a ženy pojatý jako třídní boj. To není dobré, protože to potom vyvolává ze strany mužů, nejenom kléru určitý hněv. Na druhé straně je třeba si uvědomit, že každá žena se bude zcela jistě solidarizovat se ženou či dívkou, která je obětí, a má právo opravdu vyjádřit svoje rozhořčení.“

V jaké fázi je beatifikační proces kardinála Josefa Berana?

„Musíme říci, že minulý týden již otec spirituál z koleje Nepomucenum a kanovník, Tomáš Roule, převezl dvě velké bedny s veškerým materiálem, takže diecézní proces byl plně uzavřen po všech stránkách. Měli jsme několik zpoždění, která byla způsobena tím, že byly dodatečně objeveny některé materiály, které byly poschovávané v rodinách, také v Německu, kde bylo velké svědectví o tom, jak kardinál Beran pomáhal vězňům v koncentračním táboře. Odeslali jsme rovněž dvě kauzy o vyslyšeních prosby na přímluvu kardinála Berana.

Tedy tedy musí začít proces. Já se omlouvám, léta přibývají a už někdy inovace předpisů nezaregistruji anebo je popřehodím. Životopis je již vypracován, tam nebude žádný problém. Bude však třeba vypracovat kauzu o heroické ctnosti, kterou předložíme, ale to už se udělá zde v Římě. Dalším momentem je zhodnocení toho, zda ta dvě vyslyšení proseb mohou být relevantní.

Já se domnívám, že rozhodnutí Svatého otce o pojetí zázraku nevychází z deterministického pojetí přírodních věd devatenáctého století, kde každý zázrak byl chápán jako zásah do přírodního stroje, ale již z moderního pojetí přírodních věd. Chápeme ho tedy jako vyslyšení prosby. Když bychom totiž vzali zázraky z poloviny devatenáctého století, tak by nám na to mnohý lékař např. řekl, že na to dnes máme penicilin. Tehdy ho neměli. Zcela jistě i dnes existují případy, která můžeme označit za vyslyšení prosby a je to zázrak, ale za padesát let nám řekne medicína, že to umí, jak se říká »na koleně«. Myslím, že tady jde spíše o posouzení spíše teologické, tedy o jistotu, že modlitba dosáhla svého cíle, což pro nás je svědectvím, že Bůh slyší na přímlyvu kardinála Berana."

24.2.2019

Papež: Příkázání lásky k nepřátelům vytvořilo novou kulturu

Vatikán. Na Svatopetrském náměstí se před polednem sešlo asi deset tisíc lidí, aby si vyslechli pravidelnou promluvu Petrova nástupce před mariánskou modlitbou Anděl Páně. Svatý otec komentoval evangelium dnešní, sedmé neděle liturgického mezidobí (srov. Lk 6, 27-38), a potom se vrátil k právě skončenému setkání předsedů biskupských konferencí na téma ochrany nezletilých.

„Příkázání odpovídat na urážku a příkoří láskou vytvořilo ve světě novou kulturu. Tato »kultura milosrdenství«, kterou si máme dobře osvojit a praktikovat, »uvádí do života pravou revoluci« (Misericordia et misera, 20). Je to revoluce lásky, jejímiž protagonisty jsou ve všech dobách mučedníci. A Ježíš nás ujišťuje, že naše jednání, prostoupené láskou k těm, kteří nám ubližují, nebude marné. Říká: »Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete [...]. Neboť jakou mírou měříte, takovou se naměří zas vám« (vv. 37-38). To je krásné. Bude krásné, až nás Bůh obdaří, budeme-li velkodušní a milosrdní. Odpouštět máme, protože Bůh odpustil nám a odpouští nám stále. Pokud neodpustíme všechno, nemůžeme si nárokovat, že nám bude odpuštěno všechno. Jestliže se však naše srdce otevrou milosrdenství, odpuštění se zpečetí bratrským objetím a naváží se svazky společenství, budeme světu hlásat, že je možné přemoci zlo dobrem.“

Po hlavní promluvě se papež vrátil k právě zakončenému vatikánskému setkání na téma ochrany nezletilých:

„Dnes dopoledne se ve Vatikánu skončilo velmi důležité setkání na téma Ochrany nezletilých. Byli svoláni patriarchové, předsedové biskupských konferencí, představení katolických církví východních obřadů, představení a představené řeholních řádů a různí moji spolupracovníci z římské kurie.“

Jak víte, problém sexuálního zneužití nezletilých některými členy duchovenstva budí dlouho vážné pohoršení v církvi a veřejném mínění, a to jak vzhledem k dramatickému utrpení obětí, tak vzhledem k neospravedlnitelné nepozornosti k nim a krytí viníků ze strany zodpovědných činitelů v církvi.“

Poněvadž jde o problém vyskytující se na každém kontinentu, chtěl jsem, abychom mu my, pastýři katolických společenství celého světa, čelili společně, spoluzodpovědně a kolegiálně. Naslouchali jsme obětem, modlili jsme se a prosili o odpuštění Boha i ty, kterým bylo

ublíženo, uvědomili jsme si svoji odpovědnost, svoji povinnost zjednávat spravedlnost v pravdě a radikálně odmítat každou formu zneužívání moci, svědomí a sexuality.

Chceme, aby všechny církevní aktivity a prostředí byly pro nezletilé vždycky zcela bezpečné a byla přijata všechna možná opatření, zamezující opakování podobných zločinů; a církev se opět stala absolutně věrohodnou a důvěryhodnou ve svém poslání sloužit a vychovávat maličké podle Ježíšova učení.

Budeme v tom z celého srdce, účinně a společně spolupracovat se všemi lidmi dobré vůle a se všemi složkami a pozitivními silami společnosti ve všech zemích i na mezinárodní úrovni, aby byla do všech důsledků a v každé svojí formě potřena nejzávažnější metla násilí vůči stovkám milionů nezletilých, holčiček a chlapečků, dívek a chlapců na celém světě."

Po společné mariánské modlitbě Anděl Páně papež všem požehnal.

25.2.2019

Papež k delegaci řecké pravoslavné církve: Nesetrvávat v zajetí rozdílů

Vatikán. Římský biskup dnes v Papežském sále Apoštolského paláce přijal dvacetičlennou delegaci *Apostolíkí Diakonia*, což je knižní vydavatelství a misionářská organizace řecké pravoslavné církve. V krátké promluvě požádal o předání pozdravů athénskému patriarchovi Jeronýmovi II., který v polovině února oslavil jedenácté výročí intronizace, a ocenil již více než patnáctiletou spolupráci s Papežskou radou pro jednotu křesťanů. Ze společných kulturních a formačních projektů čerpají zejména mladí studenti z obou církví.

„Mladí lidé nás učí, abychom nesetrvávali v zajetí rozdílů, nýbrž vzbuzovali touhu po společné pouti a snili o překonání obtíží, které brání plnému společenství. Záleží na nás, zda budeme pokračovat ve společné pouti a práci, abychom zjistili, že jsme bratři."

Nekráčejme každý svou cestou za vlastními cíly, jako by druhý člověk byl někdo, koho mi zrovna dějiny postavily do cesty, nýbrž jako bratři, kteří se díky Prozřetelnosti setkali a kteří se společně ubírají k jedinému Pánu, nesou navzájem svá břemena a radují se z kroků druhé strany, vyzýval František. Společným polem působnosti se může stát zejména rodinná pastorece, a to zvláště v kontextu rychlých společenských změn, které se projevují v rostoucí vnitřní křehkosti dnešních rodin.

*„Jsme povoláni, abychom jim stáli nablízku, abychom rodinám pomáhali opětovně docenit dar manželství a krásu, spočívající v péči o lásku, která se denně obnovuje v trpělivém a upřímném sdílení a v mírné síle modlitby. Jsme povoláni, abychom projevovali rodinám blízkost i tam, kde se jejich život neuskutečňuje ve shodě s plností evangelního ideálu, neprobíhá v pokoji a radosti (srov. *Amoris laetitia*, 5)."*

Rodinné hodnoty tedy lze aktivně podporovat v úctě k vlastním duchovním tradicím a na národní i mezinárodní úrovni, uzavřel papež František při dnešní audienci pro *Apostolíkí Diakonia*.

Papež: Osvícenecký mýtus pokroku upadá, je třeba nové etické aliance pro lidský život

Vatikán. Papež František přijal na audienci Papežskou akademii pro život, která dnes odpoledne zahájí své plenární zasedání v nové synodní aule ve Vatikánu na téma „Roboetika. Lidé, stroje a zdraví“. Jak Svatý otec v úvodu konstatoval, Akademie pro život zároveň slaví čtvrt století své existence. Toto výročí připomněl jeho nedávný děkovný list nadepsaný *Humana communitas*, k jehož obsahu v dnešní promluvě opakovaně poukazuje.

František ve své promluvě zamířil ihned k jádru problému a zdůraznil dramatický paradox dnešního světa. Lidstvo rozvinulo vědecké a technické schopnosti s cílem dospět k všeobecnému blahobytu, a přece žije v atmosféře vyhocených konfliktů a prudkého růstu nerovností, ohrožujících jednotu lidské rodiny a její budoucnost. „*Osvícenecký mýtus pokroku upadá a hromadění možností, které věda a technika nabízejí, nedospělo vždy ke kýženým výsledkům,*“ poznamenal papež. Hrozí, že pouhá možnost něco dělat zatemní otázku, kdo je aktérem a pro koho pracuje, naznačil dále otazníky, které před člověka staví technokratický systém. Stejně tak a právě proto je nutné mít na paměti, že technika je jednou z charakteristik lidské bytosti, není vnější a nepřátelskou silou, nýbrž lidským způsobem obývání světa, připomněl papež:

„Dnešní rozvoj technických možností nicméně přináší nebezpečné okouzlení. Namísto toho, aby člověku poskytoval nástroje ke zlepšení péče o život, hrozí nebezpečí, že bude vydán logice mechanismů, kteří rozhodují o jeho hodnotě. Toto převrácení hodnot musí nutně vést ke zhoubným důsledkům. Stroj již nebude řídit pouze sám sebe, nýbrž bude nakonec řídit člověka. Lidský rozum je takto snižován na odcizenou racionálnost účinků, kterou nelze považovat za hodnou člověka.“

S odkazem na encykliku *Laudato si'* papež František obrátil pozornost k vážným škodám způsobeným naší planetě nekontrolovaným užíváním technických prostředků a označil bioetiku za významný obor, který si zaslouží globální pozornost a umožňuje budování žádoucí sítě vztahů mezi církví a občanskou společností.

„Je zapotřebí, abychom jako věřící přinesli zvláštní příspěvek k hledání operativních, univerzálně přijatelných kritérií, které by mohly sloužit jako společná východiska pro volby těch, na nichž leží vážná odpovědnost za rozhodování jak na národní tak i mezinárodní úrovni. Znamená to také vstoupit do dialogu v otázkách lidských práv a jasně poukázat na povinnosti, jež jsou jejich protějškem.“

Právě lidská práva jsou podle papeže Františka oblastí, na níž se má stavět univerzální etika. Je totiž nutné trvat na tom, že důstojnost každé lidské bytosti musí stát v jádru každé naší úvahy a každého jednání.

„Umělá inteligence, robotika a další technologické inovace musejí být využívány takovým způsobem, aby přispívaly ke službě lidstvu a ochraně našeho společného domu, a nikoli k jejich přesnému opaku, jak naneštěstí uvádějí některé prognózy.“

František varuje také před užíváním termínů, které mohou být zavádějící, jako například inflačně běžné označení „umělá inteligence“ a před tendencí „technologizace“ člověka namísto humanizace techniky. K tomu, abychom mohli předejít těmto úchylnkám, je nezbytně důležité lépe pochopit, co v tomto kontextu znamená inteligence, svědomí, emotivnost, afektivní intencionalita a autonomie morálního jednání, dodal papež. Další nebezpečí k jehož rozlišení vybízí, se týká zneužívání technologických možností v oblastech jako je genetická manipulace a funkce mozku. Vybízí proto vědce a experty, aby se vydali na cestu započatou II. vatikánským koncilem, který vybízí k obnově teologických disciplín a ke kritické reflexi nad vztahem křesťanské víry a morálního jednání:

„Naše nasazení – včetně intelektuálního a odborného – bude čestným místem naší účasti na etické alianci ve prospěch lidského života. Je to projekt, který se dnes, v kontextu, v němž stále sofistikovanější technologická zařízení zasahují přímo lidské tělo a psychiku, stává naléhavým úkolem pro všechny muže a ženy zapojené do vědeckého výzkumu i péče o život.“

Řekl František v promluvě k plenárnímu zasedání Papežské akademie pro život.

Papež: Svou konverzí spolupracujeme na vykoupení celého tvorstva

Vatikán. Celé tvorstvo bylo společně s námi povoláno, aby vyšlo z „poroby porušení a dosáhlo svobody ve slávě Božích dětí“ (Řím 8,21). Postní doba je posvátným znamením této konverze, píše papež František v letošním poselství k postní době, které představil dnešní brífink v Tiskovém středisku Svatého stolce.

„Naše spása je zatím pouze předmětem naděje“ (Řím 8,24), připomíná Petrův nástupce, avšak toto tajemství, které v nás působí již během pozemského života, je dynamickým procesem zahrnujícím také dějiny a veškeré tvorstvo. Svatý Pavel proto může vyslovit: „Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě“ (Řím 8,19).

Pokud člověk žije jako Boží syn a vykoupený člověk, pokračuje Svatý otec, dává se vést Božím Duchem (Řím 8,14), uznává a uplatňuje Boží zákon, počínaje tím, který byl vepsán do jeho srdce a přírody, prokazuje současně dobro celému tvorstvu a spolupracuje na jeho vykoupení. V opačném případě – tedy pokud nežije jako Boží syn, se člověk mnohdy uchyluje k destruktivnímu chování vůči bližnímu, tvorstvu i sám vůči sobě, neboť více či méně vědomě soudí, že s tím vším může nakládat dle své libosti. Tehdy převáží nestřídmost, vedoucí k životnímu stylu, který narušuje hranice, k jejichž respektování vyzývají naše lidství a přirozenost. Člověk se řídí neukázněnými touhami, které kniha Moudrosti (2,1-11) přisuzuje bezbožným. Jestliže se trvale neupínáme k obzoru Paschy a Zmrtvýchvstání, je zřejmé, že nás opanuje logika vyžadující všechno, ihned a ve stále větší míře.

Když se vytratí Boží zákon, který je zákonem lásky, silnější se prosazuje nad slabším, varuje papež František. Hřích obývající lidské srdce (Mk 7,20-23), který se projevuje v chtivosti, lačnosti po neúměrném blahobytu, nezájmu o dobro druhých a často též o vlastní dobro, nakonec člověka přivádí k vytěžení tvorstva – lidí i prostředí – v souladu s onou nenasytnou žádostivostí, jež každé přání považuje za právo a dříve či později zničí i toho, kdo jí podlehl.

Z toho důvodu tvorstvo naléhavě potřebuje, aby se ti, kteří se stali „novým stvořením“ (2 Kor 5,17), zjevili jako Boží synové, a stvoření spolu s nimi mohlo „prožít Velikonoce“, tedy otevřít se novým nebesům a nové zemi (Zj 21,1), vyzývá papež František. Pro Božího Syna byla „postní doba“ vstupem na poušť, aby se z ní opětovně stala zahrada, v níž vládlo společenství s Bohem. Kéž se naše postní doba ubírá toutéž cestou, abychom – skrze půst, modlitbu a almužnu – přinášeli Kristovu naději veškerému tvorstvu. Nepromarněme tento příhodný čas, uzavírá Petrův nástupce letošní poselství k postní době.

27.2.2019

Papež: Modlitba zahání každou obavu

Vatikán. Dopolední generální audience se dnes konala na Svatopetrském náměstí, kde se shromáždilo asi 15 tisíc lidí. Byla zahájena čtením z knihy proroka Ezechiela (Ez 36,22a.23), kde starozákonní prorok podává v první osobě Hospodinova slova: »Posvětim své veliké jméno, znesvěcené mezi národy. Vy jste ho mezi nimi znesvětili! Tu poznají národy, že já jsem Hospodin.« Kristův náměstek se pak v osmém pokračování katecheze o Otčenáši zaměřil na první prosbu této modlitby a svoji promluvu zakončil:

„Boží svatost je expandující síla, a my prosíme, aby neprodleně zbořila bariéry našeho světa. První, kdo nese důsledky Ježíšova kázání, je právě zlo, které sužuje člověka. Zlí duchové žadoní: »Co je ti po nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zahubit? Víme, kdo jsi: Svatý Boží!« (Mk 1,24). Nikdy nebyla spatřena takováto svatost, která se nestará o sebe, nýbrž rozpíná se ven. Svatost – ta Ježíšova – se šíří v soustředných kruzích, jako když se hodí kámen do stojaté vody. Dny zla jsou sečteny, zlo není věčné, zlo už nám nemůže škodit: přišel silák,

který vnikl do jeho domu (srov. Mk 3,23-27). A tímto silákem je Ježíš, který i nám dává sílu, abychom vnikli do domu svého nitra.

Modlitba zahání každou obavu. Otec nás má rád, Syn pozvedá paže a příkládá je k těm našim, Duch ve skrytu pracuje na vykoupení světa. A my? Nechvějeme se v nejistotě. Máme totiž jednu obrovskou jistotu: Bůh mne má rád. Ježíš dal svůj život pro mne. Duch je ve mně. Toto je obrovská jistota. A zlo? To má strach. A to je krásné."

Kázání z Domu sv. Marty

28.2.2019

U Boha je smilování, ale i hněv

Vatikán. „Zastav se, uvědom si svá selhání a věz, že konec může přijít každou chvíli. Neopakuj si pořád dokola, že Boží slitování je nekonečné, aby sis ospravedlnil vše, co se ti zachce“ – kázal Svatý otec při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. „Nikdo nemáme jistotu o tom, jak a kdy skončí náš život.“

Vzal si přitom podnět z dnešního liturgického čtení z knihy Sirachovcovy (5, 1-10), který vybízí, abychom nespolehali na vlastní sílu a nepodceňovali vážnost hříchu. „Sirachovec podává rady jako otec synovi či děd vnukovi, řekl v úvodu papež. Moudrost je záležitost každého dne.“

„*»Nenásleduj své choutky a bohatství, aby tě nestrhly vášně tvého srdce« (Sir 5,2). Všichni máme vášně. Dávej si však pozor, ovládej vášně. Chop se jich, vášně nejsou špatné. Řekněme, že jsou jakýmsi krevním oběhem umožňujícím konat dobro, ale nejsou-li schopni svoje vášně ovládnout, budou vládnout nad tebou. Zastav se.*“

Myšlenka na konec života učí moudrosti, řekl dále papež s odkazem na 37. Žalm (v.36):
»Viděl jsem zpupného bezbožníka, vypínal se jako cedr. Přešel jsem – a hle, už ho nebylo«

„*Nebud' tak opovážlivý, nebud' hazardérem, který věří, že to zvládne, a říká si: »Vždycky jsem se z toho dostal, zvládnou to...« Nikoli. Nyní jsi vyváznul, ale nevíš, co bude... »Neříkej: Velké je Boží slitování, odpustí mi množství hříchů « (Sir 5,6). Jdu dál a dělám si co chci. - Nemluv tak! To je poslední rada tohoto otce, tohoto dědečka. - »Neotálej, a obrať se k Pánu«, změň svůj život k lepšímu, odstraň ten plevel. Všichni jej máme, odstraňme ho... »Neotálej, a obrať se k Pánu, neodkládej den ze dne. Neboť hněv Páně přijde znenadání a budeš ztracen v čas trestu«(Sir 5,7).*

„Neodkládat změnu vlastního života znamená denně zpytovat svědomí, pokračoval Petrův nástupce. Je třeba se dotýkat svých selhání a nezdarů, které všichni máme, abychom se neděsili, ale učili se ovládat svoje vášně.“

„*Konejme si denně malé zpytování svědomí, abychom se obrátili k Pánu, a učiníme předsevzetí: »Zítřka se vynasnažím, aby k tomu nedošlo«. Možná to nastane, ale trochu méně, a budeš vládnout sobě a nikoli ovládnán svými vášněmi a spoustou věcí, ke kterým dojde. Nikdo totiž nemá jistotu v tom, jak a kdy skončí jeho život. Těch 5 minut denně na konci dne nám bude velkou pomocí, abychom neodkládali změnu srdce a obrátili se k Pánu. Kéž nás Pán naučí moudrosti, abychom se ubírali touto cestou.*“

Kázal papež při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.